

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-2 У. 2710/18
24.05.2018. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Томислава Медведа, председника већа, Ненада Стојановића и Драгана Јовановића, чланова већа, са судским саветником Сандром Пауновић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље А.А. из ..., ..., коју заступа адвокат мр Жарко Вујовић из Ниша, Тирила и Методија 17/1, ради поништаја решења туженог Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање, Дирекције фонда Београд, број 01-02/181.6.7 15928/17 од 15.01.2018. године, у предмету пензијском, у нејавној седници већа, одржаној дана 24.05.2018. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена против решења Републичког фонда за пензијско и инвалидско осигурање – Филијале Ниш, број 181.8.6/742 од 30.10.2017. године, којим је одбијен захтев тужиље, корисника породичне пензије, за одређивање новог износа пензије.

Тужилца је поднела тужбу Управном суду 13.02.2018. године, којом је оспорила законитост решења туженог органа због погрешне примене материјалног права и повреда правила поступка. Наводи да првостепени орган о захтеву одлучује тако што га одбија, а у самом образложењу наводи разлоге за немогућност покретања поступка, чему све води повреди поступка, јер ако није било разлога за покретање поступка, захтев је требало одбацити, а ако је првостепени орган покренуо поступак морао је да цени захтев и донесе одлуку у складу са позитивним прописима. Указује да

су ступањем на снагу Закона о пензијском и инвалидском осигурању од 01.01.2012. године, наведене одредбе Закона почеле примењивати и на војне осигуранике. Даље, наводи да се њен захтев односи на признавање новог права које није могла да оствари на основу ранијих прописа, а за који је исплаћен допринос, односно предмет захтева је право на пензијски стаж са увећаним трајањем, као и признавање права по члану 79. став 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, којим је прописано да утврђени износ пензије се увећава за 20%. Указује да одредбама члана 42. и члана 43. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, војни пензионери нису изузети или издвојени од осталих осигураника у оквиру Фонда, а којима се та права у целости признају. Наводи, с позивом на одредбе члана 104. и 105. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, да за ова ванредна правна средства и њихову примену није битно да ли је неко осигураник или корисник права, већ да ли постоје материјалноправни разлози и услови који морају бити испуњени за примену ових средстава. Поред поменутих одредби Закона, своје право на увећање пензије заснива и на пресуди Управног суда II-1 У. 4388/16 од 26.05.2016. године, стим што указује да право остварује и по одредби члана 218. став 2. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. Предлаже да Суд тужбу уважи и оспорено решење поништи, као и да јој тужени орган накнади трошкове спора за састав тужбе од стране адвоката у износу од 16.500,00 динара и судске таксе за тужбу и пресуду, по одмерењу суда.

У одговору на тужбу, тужени орган је остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије.

Након оцене навода тужбе, одговора на тужбу, као и списка предмета ове управне ствари, испитујући законитост оспореног решења у смислу члана 41. став 1. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), Управни суд је оценио да је тужба неоснована.

У поступку који је претходио доношењу оспореног решења утврђено је, да је тужила, поднела захтев првостепеном органу дана 21.09.2017. године, за одређивање новог износа пензије и да је тужили решењем Фонда за социјално осигурање војних осигураника, број 86750 од 28.02.2006. године, утврђено право на породичну пензију, почев од 22.12.2005. године. Како је тужила остварила право на пензију по прописима који су се примењивали на професионална војна лица до 31.12.2011. године, првостепени орган налази да нема законског основа за увећање постојећег износа пензије од 20% по основу оствареног права на стаж са увећаним трајањем применом одредбе члана 79. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, која се односи на осигуранике који први пут остварују право на пензију, у смислу одредбе члана 43. наведеног Закона, а не на кориснике који су већ користили повољност одласка у пензију. Са наведених разлога, првостепени орган је ожалбеним решењем од 30.10.2017. године, одбио захтев тужиле за одређивање новог износа пензије.

Одлучујући о жалби тужиле, тужени орган је нашао да жалба није основана и оспореним решењем жалбу одбио. Ово са образложењем, да је тужиоцу решењем Фонда за социјално осигурање војних осигураника, број 86750 од 28.02.2006. године, утврђено право на породичну пензију, почев од 22.12.2005. године, на основу

војних прописа, због чега нема законског основа за поновно одређивање пензије применом члана 43. и 79. став 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању. С тим у вези, тужени орган налази да нема законског основа за поновно одређивање и обрачун пензије применом наведених одредби Закона, јер се у конкретном случају ради о кориснику пензије, а не осигуранику који први пут остварује право на пензију. Тужени, даље, налази да Законом о изменама и допунама Закона о пензијском и инвалидском осигурању (“Службени гласник РС”, број 101/10), није прописано усаглашавање пензија остварених према војним прописима до 01.01.2012. године са одредбама члана 43. и 79. став 3. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, правилно оцењујући да је првостепени орган ожалбеним решењем правилно одбио тужилин захтев за одређивање новог износа пензије.

Одредбом члана 105. став 1. Закона о пензијском и инвалидском осигурању („Службени гласник РС“, бр. 34/03...142/14), прописано је да се правноснажно решење фонда може изменити новим решењем ако је њиме повређен закон или општи акт фонда на штету осигураника, односно корисника права, или ако је о неком правном питању доцније заузето правно схватање повољније за осигураника. Ставом 2. истог члана Закона, прописано је да ће се ново решење донети и ако се сазна за чињенице које су од утицаја на право осигураника, а које су настале после доношења решења. Ставом 3. истог члана Закона, прописано је да права утврђена решењем донетим у поступку измене припадају од првог дана наредног месеца од дана подношења захтева за измену решења, односно од дана доношења решења у поступку за измену покренутом по службеној дужности. Ставом 4. истог члана Закона, прописано је код поновног решавања о праву осигураника односно корисника права, према ставу 1. овог члана примењују се прописи који су важили у часу доношења коначног решења. Ако се решава о праву према ставу 2. овог члана примењиваће се прописи који важе у време покретања поступка.

Имајући у виду, напред наведено и цитирану одредбу Закона, правилно је, по оцени Управног суда, тужени орган одбио жалбу тужиле изјављену против првостепеног решења, којим је одбијен захтев тужиле, корисника пензије, за одређивање новог износа пензије, као неоснован. Како је тужили решењем Фонда за социјално осигурање војних осигураника, број 86750 од 28.02.2006. године, утврђено право на породичну пензију, применом прописа који су били на снази у време подношења захтева за признавање права на породичну пензију, а који опредељује примену прописа, то је, по оцени Суда, правилан закључак туженог органа, да нема основа за поновно одређивање пензије применом Закона о пензијском и инвалидском осигурању.

Код чињенице, да је тужилца корисник пензије, а не осигураник из члана 43. Закона, и да се на њу не може применити одредба члана 79. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, која се односи на осигуранике који први пут остварују право на пензију, налазећи да је тужени орган на правилно утврђено чињенично стање правилно применио материјално право без повреда правила поступка.

Позивање тужиле у жалби и у тужби на пресуду Управног суда II-1 У.4388/16 од 26.05.2016. године, правилно је тужени орган оценио без утицаја на

другачију одлуку у овој управној ствари. Ово, јер је у наведеној пресуди Суд уважио тужбу и поништио решење туженог органа из процесних разлога, због повреда правила поступања из члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку и члана 235. став 2. ("Службени лист СРЈ" бр. 33/97, 31/01, "Службени гласник РС" број 30/10), јер образложење тог оспореног решења није садржало образложење за одлуку из диспозитива, нити је садржало оцену жалбених навода наведених ближе у тој пресуди.

Суд је одлучио без одржавања усмене расправе, налазећи да је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, у складу са одредбом члана 33. став 2. Закона о управним споровима.

Са изнетих разлога, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у ставу I диспозитива пресуде.

Будући да је тужба одбијена, Суд је, на основу члана 67. Закона о управним споровима, одбио захтев тужиље за накнаду трошкова управног спора, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11...55/14), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, одлучујући као ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
Дана: 24.05.2018. године, II-2 У. 2710/18

Записничар,
Сандра Пауновић,с.р.

Председник већа-судија,
Томислав Медвед,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ЦРП